

ผลการวิจัยพบ

1. ระดับการใช้เทคโนโลยีการปลูกอ้อยของเกษตรกรมีระดับมาก ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 96.20 เทคโนโลยีการคัดเลือกพันธุ์และเตรียมท่อนพันธุ์ของเกษตรกรมีระดับการใช้สูงสุดคือร้อยละ 100 ส่วนเทคโนโลยีในการเก็บเกี่ยวมีระดับการใช้ต่ำสุด คิดเป็นร้อยละ 89.29 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า เกษตรกรได้นำเทคโนโลยีสำหรับการปลูกอ้อยไปใช้ในระดับที่สูง ทั้งนี้เพื่อเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้นโดยพยายามลดต้นทุนการผลิตอ้อยให้ต่ำลง แสดงให้เห็นถึง การยอมรับเทคโนโลยีสำหรับการปลูกอ้อยโดยการแนะนำทางภาคเอกชนและราชการกันมากยิ่งขึ้น

2. ปัจจัยด้านการใช้สินเชื่อทางการเกษตร รายได้ของเกษตรกร และเจตคติของเกษตรกร ต่อสมาคมมีความสัมพันธ์กับการใช้เทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยปัจจัยทั้งหมดรวมกัน อธิบายความผันแปรของการใช้เทคโนโลยีการปลูกอ้อยของเกษตรกรได้ร้อยละ 21.60 ($R^2=0.216$; $p<0.01$)

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะในการปลูกอ้อยของเกษตรกรนั้น พบว่าเกษตรกรขาดแคลนแหล่งเงินทุนในการปลูกอ้อย รองลงมาคือแรงงานในการตัดอ้อย ปัญหาปุ๋ยเคมีและสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชมีราคาแพง ปัญหาพันธุ์อ้อยมีราคาแพง การขาดสภาพคล่องทางการเงินส่งผลอย่างเป็นระบบต่อการผลิตอ้อยของเกษตรกรเพราะเกษตรกรต้องใช้เงินทุนในการใช้จ่ายค่าแรงงานก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยวและต้องนำไปใช้จ่ายค่าปุ๋ยเคมีและสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชในอัตราที่สูง ข้อเสนอแนะของเกษตรกรที่ควรให้มีการปรับปรุงมากที่สุดคือ การจัดหาแหล่งเงินทุนหรือแหล่งสินเชื่อ การจัดหาปุ๋ยเคมีราคาถูกมาจำหน่ายแก่เกษตรกรซึ่งปุ๋ยเคมีถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความจำเป็นและมีราคาค่อนข้างแพงมากในปัจจุบันและการจัดหาแหล่งพันธุ์อ้อยที่มีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ของเกษตรกร

ABSTRACT

Abstract of thesis submitted to the Graduate School Project of Maejo University in partial fulfillment of the requirements for the degree of Master of Science in Agricultural Extension

TECHNOLOGY APPLICATION FOR SUGARCANE PRODUCTION OF FARMERS
IN PANGSILATHONG DISTRICT, KAMPHAENGPHET PROVINCE

By

NARITTA TONGJITTI

OCTOBER 2001

Chairman: Associate Professor Dr. Boontham Tesna

Department/ Faculty: Department of Agricultural Extension,
Faculty of Agricultural Business

This study was conducted to examine 1) the level of technology application of farmers in Pangsilathong district, Kamphaengphet province; 2) factors affecting their technology application; and 3) their problems and obstacles concerning technology application. The data was collected by means of interview schedules and analyzed with the use of percentage, mean, standard deviation, and stepwise multiple regression analysis.

The results were as follows:

1) The farmers' sugarcane production technology application was at a high level (96.20%); selection of cultivars and preparation of clones cuttings, highest (100%) and harvesting technology, lowest (89.29%). The farmers were found to adopt sugarcane

production technology at a high level to increase yields per rai as well as to reduce costs of production.

2) Three factors affecting sugarcane production technology application were ranked from the highest to the lowest : agricultural credit, the farmers' income, and the farmers' attitudes towards the Sugarcane Grower Association. These factors could explain variation of the farmers' technology application at 21.60% ($R^2=0.216;p<0.01$).

3) Lack of credit sources was the farmers' most serious problem, followed by labors for sugarcane harvesting, high prices of chemical fertilizers and pesticides, and high prices of recommended sugarcane cultivars and clones. Lack of financial liquidity also affected sugarcane production as the farmers had to pay for labors and chemicals before harvesting season. The farmers recommended provision of credit sources, inexpensive chemical fertilizers for sale, and desirable of recommended sugarcane cultivars.